

El tren arribarà “una—hora” tard!

Si de cas, el tren arribarà “un ´ hora” tard, no “una—hora” tard. Em refereixo a la pronúncia, no pas a l'escriptura, per descomptat. En aquest cas i en d'altres de similars, en català fem una contracció: ens mengem la “a” de la paraula “una” i al seu lloc hi colloquem fonèticament el so “o” de la paraula “hora”. Ho diem així: el tren arribarà “**unora**” tard. Ho diem així genuïnament, tret dels locutors dels informatius de Catalunya Ràdio, que ho fan a la castellana i s'estalvien la contracció. Com que les qüestions horàries són sovint motiu dels noticiaris, l'absència d'aquesta contracció en la pronúncia és un grinyol lingüístic diari —que ens fa mal a l'oïda— llançat alegrement a través de les ones hertzianes. Així, podem sentir “quatre—hores”, “dotze—hores”, “tretze—hores”, “catorze—hores”, etc., en comptes de “quatrores”, “dotzores”, “tretzores”, “catorzores”... De debò que no hi ha ningú a la casa pública de la ràdio que s'adoni d'aquesta relliscada recurrent i hi posi remei?

No sé si el tren arribarà una hora tard, però de vegades tens la sensació que sempre fem tard quan es tracta simplement de sensibilització i correcció lingüístiques als mitjans públics de comunicació. I ja pots xiular, si l'ase no vol beure!